
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 11/6(114), 68-69

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W postępowaniu więc dyscyplinarnym przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim odpowiednie zastosowanie tej zasady oznacza, że po rozpoczęciu przewodu dyscyplinarnego umorzenie postępowania następuje w formie orzeczenia, a więc w tej postaci rozstrzygnięcia, które ulega zaskarżeniu rewizją nadzwyczajną.

Za wnioskiem, że intencją ustawy o ustroju adwokatury było ograniczenie zaskarżenia rewizją nadzwyczajną jedynie orzeczeń dyscyplinarnych, przemawia ponadto argument płynący z art. 122 i 123 prawa o ustroju

sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40). W postępowaniu dyscyplinarnym bowiem przeciwko sędziom cytowane wyżej przepisy przewidywały dopuszczalność założenia rewizji nadzwyczajnej zarówno od prawomocnych wyroków dyscyplinarnych, jak i od prawomocnych postanowień.

Z tych przeto względów Sąd Najwyższy w powiększonym składzie udzielił odpowiedzi jak w sentencji, wychodząc ponadto z założenia, że odpowiedź przeciwna musiałaby przyjmując za dopuszczalną wykładnię rozszerzającą na niekorzyść obwinionego.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

z dnia 17 grudnia 1966 roku
(WKD 150/66)

Adwokat, ustanowiony substytutem kolegi z tego samego zespołu adwokackiego na czas jego urlopu, obowiązany jest zastępować go nawet wtedy, gdy nie wróci on z urlopu w ustalonym terminie, a w razie kolizji — zorganizować dalsze zastępstwo bądź też prosić o nie kierownika zespołu. Obowiązek ten wynika z zespołowego charakteru pracy adwokatów oraz z zasad koleżeństwa zawodowego.

Z uzasadnienia:

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w A orzeczeniem z dnia 10.IX.1966 r. uznała adw. X za winnego tego, że:

„dnia 16.III.1966 r. nie stawił się na rozprawę rewizyjną w Sądzie Wojewódzkim w A — w zastępstwie adw. Y — w sprawie cywilnej ob.

B. i nie poczynił odpowiednich starań, by zapewnić zastępstwo w tej sprawie, mimo że zobowiązał się zastępować adwokata Y jako członka Zespołu w czasie jego nieobecności w pracy z powodu urlopu”

i wymierzyła mu za ten czyn karę dyscyplinarną zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych na okres 6 miesięcy, obciążając go zarazem kosztami postępowania w formie opłaty zryczałtowanej w kwocie 1 200 złotych.

Opierając się na wyjaśnieniach obwinionego, zeznaniach adw. Y i ob. B oraz na dokumentach i aktach podręcznych Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna ustaliła:

1. że adw. Y, wyjeżdżając na 2-tygodniowy urlop do Zakopanego do dnia 15 lub 16.III.1966 r., przekazał obwinionemu kilka teczek akt podręcznych i kilka pełnomocnictw in blanco w celu ich wykorzystania w innych sprawach oraz
2. że obwiniony podjął się zastęp-

stwa adw. Y w czasie jego urlopu, ale mimo to nie wziął udziału w rozprawie rewizyjnej w dniu 16.III.1966 r., o której już w dniu 7.III.1966 r. był prawidłowo zawiadomiony, jak również nie postarał się o substytutę ani też nie zwracał się w tej sprawie do kierownika zespołu.

Wyjaśnieniom obwinionego, jakoby podjął się zastępstwa adw. Y tylko w sprawach, w których otrzymał akta podręczne, i tylko do dnia 14 lub 15.III.1966 r. — Komisja nie dała wiary, jako sprzecznym z zbrany w sprawie materiałem dowodowym, a nawet z przyznaniem obwinionego przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym.

W złożonym od tego orzeczenia odwołaniu obwiniony podnosi, że miał zastępować adw. Y tylko do końca urlopu oraz że nie łączył go żaden stosunek z ob. B. W konkluzji odwołania wnosi on o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i o uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu bądź o zmianę tego orzeczenia i wymierzenie mu kary pieniężnej w miernych granicach.

Utrzymując w mocy zaskarżone orzeczenie, Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Ustalenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej są prawidłowe, a wymierzona obwinionemu kara dyscyplinarna jest współmierna do stopnia zawinienia. Z odwołania obwinionego wynika, że wykazuje on brak należytego zrozumienia obowiązków adwokata zespołowego, i to zarówno w stosunku do kolegi z tego samego ze-

społu, jak i w stosunku do klienta. Bezsporne jest w sprawie, że obwiniony podjął się zastępstwa adw. Y w czasie jego urlopu, nie mógł zaś liczyć na jego wystąpienie na rozprawie rewizyjnej, skoro zawiadomienie o rozprawie nadeszło podczas jego nieobecności. Nietrafne jest również twierdzenie odwołania, że obwinionego nie łączył żaden stosunek z klientem B. Klient ten powierzył sprawę zespołowi adwokackiemu i mimo że pełnomocnictwo podpisał dla adw. Y jako członka tego zespołu, miał prawo liczyć, że w sprawie jego wystąpi inny członek zespołu lub w ogóle inny adwokat, jeżeli jego mandatariusz będzie nieobecny.

Adwokat, ustanowiony substytutem kolegi z tego samego zespołu adwokackiego na czas jego urlopu, obowiązany jest zastępować go nawet wtedy, gdy nie wróci on z urlopu w ustalonym terminie, a w razie kolizji — zorganizować dalsze zastępstwo bądź też prosić o nie kierownika zespołu. Obowiązek ten wynika z zespołowego charakteru pracy adwokatów oraz z zasad koleżeństwa zawodowego.

Lekceważąc obowiązki zawodowe, obwiniony naraził na szwank interes klienta oraz dobre imię adwokatury.

Przy wymiarze kary wzięto pod uwagę pięciokrotną karalność dyscyplinarną obwinionego na następujące kary: upomnienia, dwukrotnie — nagany i dwukrotnie — zawieszenia w wykonywaniu czynności zawodowych na okresy trzech i sześciu miesięcy, przy czym dwie z wymienionych kar były wymierzone za przewinienia tego samego rodzaju.